

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

III. De Bonis, & Dominio Clericorum Beneficianorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

17. CONCL. II. Quantum est de Jure Cæsareo, uxor in Bona paraphernalia non solum proprietatem, sed etiam plenum dominium atque administrationem habet, ita ut maritus eam nolente nequaquam hujusmodi bonis sese immiscere possit; quamvis bonum atque consultum sit mulieri, quæ seipsam committit marito, res etiam suas pari arbitrio gubernari. Ita habetur expressè in Jure Civili l. Hac lege. C. de Pactis conventis, estque communis. Additur tamen, quantum est de Jure Cæsareo: quia in aliquibus locis, præsertim extra Romanum Imperium existentibus, servantur aliæ Leges, non verò Jus commune Cæsareum; prout nominatim de Belgio testatur Herincx disp. 1. de Contractibus, num. 55.

Quid de Bonis paraphernalibus uxoris?

18. Ex dictis inferitur, virum graviter peccare, consumendo ac dilapidando Bona paraphernalia uxoris sine ejus licentia; utpote cum rem alienam absumat. Quinimò etiam si marito committatur Bonorum paraphernalium administratio, adhuc tamen is gravem admittit injuriam, si prædicta Bona in potationes, Venerem, aliisque prodigas aut turpes alienationes expendit. Gobat tract. 5. Quinarij, cap. 24. num. 4. & seq.

Corollaria.

19. Inferitur ulterius, etiam uxorem graviter peccare, & quidem mortaliter, si summam notabilem ex bonis mariti, vel quorum administratio ad ipsum pertinet, eo rationabiliter invito, accipiat: quia accipit illud, cujus dominium, vel certè administratio ad ipsam non pertinet, sed ad maritum, qui exinde tenetur providere familiæ. Additur notanter, summam notabilem: quia non peccat mortiferè, si quantitas judicio prudentis, spectato statu, opibus, aliisque circumstantijs non sit notabilis; imò in hujusmodi furtis major ad peccatum mortale requiritur quantitas, quam in alijs. Verùm de hoc, & quando uxor peccet, vel non peccet, surripiendo ex bonis communibus, plura inferius agendo de Furto.

Quomodo peccet uxor, accipiens ex bonis mariti?

(c) Tract. 9. Dist. 5. n. 28. & seq.

QUÆSTIO III.

De Bonis, & Dominio Clericorum Beneficiariorum.

20. Celebris est hæc Quæstio, tractans de Dominio Clericorum Beneficiariorum; id est, eorum, qui habent Beneficium Ecclesiasticum, sive curatum, sive non curatum.

Bona Clericorum qua druplicia, nempe

tum. Pro cujus resolutione notandum, quod Bona Clericorum quadruplicia distingui soleant, videlicet Bona patrimonialia, quasi patrimonialia seu industrialia, merè Ecclesiastica, & tandem parsimonialia.

Bona patri-
monialia.

21. *Bona patrimonialia* Clericorum dicuntur ea, quæ Clericis obveniunt hæreditate, donatione, arte, aliâve profanâ causâ, qua solent & Laici acquirere.

Bona quasi
patrimonia-
lia, seu in-
dustrialia.

22. *Bona quasi patrimonialia, seu industrialia*, sunt, quæ à Clericis acquiruntur ex industria spirituali, sive ex extraordinarijs functionibus Ecclesiasticis absque Beneficio: veluti celebratione Missarum votivarum, Concionibus, Confessionibus audiendis, Cantu Ecclesiastico, agendo Capellanum, ac hujusmodi. Et rectè cum Navarro, *tract. de Redditibus Ecclesiasticis, monit. 19.* Bona quasi patrimonialia Clericorum dicuntur ea omnia, quæ sunt quæ sita ratione Clericalis Ordinis, vel officij, aliâ ratione, quàm juris recipiendi fructus beneficiales.

Bona merè
Ecclesiastica
ea, &

23. *Bona merè Ecclesiastica* sunt illa, quæ à Clericis acquiruntur ratione alicujus Beneficij Ecclesiastici, quod habent: qualia bona sunt ea, quæ acquiruntur intuitu Episcopatus, Canonicitus, Parochiæ, aut alterius Beneficij Ecclesiastici; uti sunt ordinarij redditus eorum, decimæ, fundationes, fructus agrorum, aliarumque rerum ad Beneficium ipsum seu Ecclesiam pertinentium.

Bona patri-
monialia
Clericorum.

24. *Bona tandem parsimonialia* Clericorum dicuntur ea, quæ Clericus aliquis ex redditibus Ecclesiasticis de congrua sustentatione parcius, quàm honestè potuisset, vivendo, sibi subtraxit. His prænotatis, sit

Clerici sæ-
culares Be-
neficiarij
habent ple-
num domi-
nium bono-
rum patri-
monialium.

25. CONCL. I. Clerici sæculares Beneficiarij habent plenum dominium bonorum suorum patrimonialium; unde de istis liberè donare, aut alio modo disponere possunt, imò etiam testari, seu testamentum facere. Ita communis, & habetur clarissimè *cap. Quia nos & c. Relatum. 12. de Testament.* ibi: *Ceterum que Clericis ex hereditate, vel artificio, aut doctrina proveniunt, distribuuntur pro arbitrio decedentis.* Accedit ratio: quia Clerici sæculares nullo modo abdicarunt dominium Bonorum suorum, sicuti abdicare solent Religiosi.

Imò & quasi
patrimonia-
lia, seu in-
dustrialia.

26. CONCL. II. Etiam de bonis quasi patrimonialibus, seu industrialibus, Clerici sæculares liberè disponere possunt, imò etiam testari. Ita Lessius *lib. 2. cap. 4. num. 37.* Navarrus, Covarruyas, & alij communiter, paucis excepis. Ratio est: quia

eul-

eiusmodi bona præstantur à Fidelibus absque ullo onere expresso, vel tacito, dandi superflua pauperibus (quale tamen onus bona Beneficiorum habent annexum) sed dantur eis veluti stipendium suæ sustentationis, & tanquam merces laborum suorum, atque operum personalium spiritualium sibi præstitorum. Unde talia non immeritò æquiparantur bonis Clericorum patrimonialibus; nam *dignus est operarius mercede sua*, Luc. c. 10.

27. Ex dictis infertur cum cit. Lessio, & alijs, quòd Clerici non magis ex bonis quasi patrimonialibus teneantur in pios usus expendere, quàm ex bonis patrimonialibus: nam amborum bonorum habent plenum dominium, ac liberam administrationem. Infertur ulterius, quòd si Clerici de his vivant, vel expendant in pias causas, tantundem accipere possint de bonis Ecclesiasticis, & de eo disponere ad libitum, sicut de bonis patrimonialibus: quia cum habeant jus vivendi ex Beneficio Ecclesiastico, non tenentur vivere ex alijs suis bonis; unde si de his vivant, possunt uti compensatione.

28. CONCL. III. Insuper de bonis parsimonialibus, quæ Clerici de congrua sustentatione, parcius vivendo, sibi ex redditibus, sive bonis Ecclesiasticis subtraxerunt, possunt iidem Clerici pro libitu disponere. Ita Covarruvias *cap. 7. de Testam. n. 9.* Lessius *n. 39.* Engel *tit. de Testam. n. 7.* & alij satis communiter, contra Abbatem, & nonnullos alios. Ratio est: quia huiusmodi pars fructuum Ecclesiasticorum est iusta merces eorum, qui Ecclesiæ serviunt: hinc redeunt fundamenta prioris Conclusionis. Major difficultas est de cæteris bonis, seu redditibus merè Ecclesiasticis, quæ congruè sustentationi superfluant; de quibus loquendo, sic

29. CONCL. IV. Clerici Beneficij acquirunt defacto verum Dominium huiusmodi bonorum Ecclesiasticorum; id tamen habeant cum onere, superflua in pauperes, aliàsque pias causas erogandi. Ita quoad primam partem probabilior, si- mulque communior Doctorum, præsertim modernorum, quamvis sic contra Navarrum *tract. de Redditibus, quæst. 1. monit. 21.* & seq. Sannig *distinct. 5. de Justit. & jure, quæst. 4.* & multos alios tum Theologos, tum Canonistas, præcipuè antiquiores, quos refert Lessius *lib. 2. cap. 2. n. 41.* quique volunt, Clericos non esse Dominos illius portionis superflua, sed solum Oeconomos, & Dispensatores, adeò ut ex iustitia teneantur eam erogare in pias causas: & si secùs egerint, teneantur ad restitu-

Corollaria

Possunt etiam pro libitu disponere de bonis parsimonialibus.

Bonorum merè Ecclesiasticorum acquirunt quidem dominium, sed cum onere, superflua in pias causas erogandi

tionem Ecclesiæ, pauperibus, vel alijs pijs causis faciendam ex alijs bonis, quæ pleno jure obtinent, puta ex patrimonialibus, indultrialibus, vel parlimonialibus. Et hæc quidem sententia non caret suâ probabilitate, simulque veluti tutior in praxi meritò tenenda.

Quod procedit defacto.

Divisio bonorum Ecclesiasticorum, quando sit facta?

30. Nihilominus data Conclusio est probabilior, & inter modernos communior: quæ tamen solum procedit *defacto*, hoc est, pro tempore post divisionem bonorum Ecclesiasticorum, per Simplicium Papam circa annum Domini 470. factam. Siquidem tunc crescente multitudine Clericorum, variisque subortis incommodis, dictus Pontifex bona Ecclesiastica in quatuor partes divisit, quarum prima tribuebatur Episcopo, secunda Clericis, tertia pauperibus, & quarta fabricis Ecclesiasticis: fuitque isthæc divisio per Gelasium Papam confirmata, ut habetur *c. De redditibus. & c. Concesso. & c. Quatuor. 12. q. 2.* Porro ante factam ejusmodi divisionem bonorum Ecclesiasticorum (quorum alterâ parte Clericis attributâ, simul fuerunt erecta Beneficia Ecclesiastica) omnes oblationes atque redditus erant bona communia, singulis prout quisque opus habebat distribuenda; & vivebant Clerici in communi, sicut modò Religiosi.

Rationes, probantes dictum dominium Clericorum.

31. Probatur nunc prima pars Conclusionis taliter explicata, ex Jure Canonico. Nam *cap. un. de Clericis non resident: in 6.* dicitur, quòd Clerici, qui extra casus à Jure concessos non interfunt Divinis Officijs, *si de distributionibus ipsis quidquam receperint, rerum sic receptorum dominium non acquirant*: ergo supponitur, quòd alij Clerici Beneficarij, qui interfunt Divinis Officijs, acquirant dominium suorum reddituum Ecclesiasticorum, atque distributionum quotidianarum; alioquin frustra privarentur non interessentes tali dominio. Deinde Concilium Lateranense sub Leone X. & B. Pius V. in sua constitutione, quæ incipit, *Ex proximo* (& habetur tom. 2. Bullarij Romani, *Constit. 135. disti Pontificis*) statuunt, atque declarant, quòd Clerici Beneficarij, pro rata omissionis Horarum Canonicarum, *fructus non faciant suos*; ergo cæteri recitantes, censentur fructus facere suos: nam argumentum à sensu contrario, in Jure reputatur fortissimum. Et hoc ipsum clariùs ostendit Concilium Trident. *Sess. 24. c. 12. de Reformat.* ubi vulc, quòd Clericus, in casu ibidem expresso delinquens, *privetur dimidiâ parte fructuum, quos ratione etiam Præbendæ, ac residentie fecit suos.* Ubi ponderandum ly, quos ratione Præbendæ,

ac residentia fecit suos. Accedit ratio : quia Clerici saeculares Beneficiorum defacto capaces sunt dominij; ergo, cum tot Jura illud ipsis concedere videantur super redditus Ecclesiasticos, non est hoc eisdem denegandum.

32. Altera pars Conclusionis, quod Clerici tale dominium habeant cum onere, superflua in pauperes aliasque pias causas erogandi, est communis Doctorum sententia; de qua testantur Lessius loc. cit. num. 47. Herincx disp. 4. de Just. & jure, num. 130. asserens, apud Doctores communiter esse indubitatum, Clericos graviter esse obligatos ad superflua expendenda in pias causas; Lugo disp. 4. de Justit. & jure, sect. 2. n. 1. dicens, quod communis est omnium Doctorum sententia, adesse talem obligationem, ac alij. Et hoc desumitur imprimis ex can. 39. & 75. Apostolorum, atque ex pluribus textibus Juris Canonici: ut ex c. Quia tua. 12. q. 1. ibi: *Omne, quod superest, in causis pijs ac religiosis erogandum est, &c.* Et c. Res Ecclesiae. 12. q. 1. & alibi. Hinc S. Urbanus Papa (atque refertur in Breviario Romano, die Felto ipsius, 25. Maij) de bonis Ecclesiae attributis scripsit his verbis: *Ipsa res Fidelium, qua Domino offeruntur, non debent in alios usus, quam Ecclesiasticos, & Christianorum fratrum, & indigentium converti: quia vota sunt Fidelium, & pretia peccatorum, ac patrimonia pauperum.* Concordat Concilium Trident. Sess. 25. cap. 1. de Reform. ubi *Omnino cis (Episcopis, aliisque Beneficia habentibus) interdicit, ne ex redditibus Ecclesiasticis, consanguineos, familiaresve suos augere studeant: cum & Apostolorum Canones prohibeant, ne res Ecclesiasticas, qua Dei sunt, consanguineis donent: sed si pauperes sint, ijs ut pauperibus distribuant.* Ita Tridentinum.

Rationes, ostendentes obligationem erogandi superflua in pias causas.

33. Quo autem Jure hujusmodi obligatio erogandi superflua in pias causas incumbat Beneficariis, variant Doctores. Et quidem, quotquot cum Navarro negant, Clericos acquirere dominium talium bonorum merè Ecclesiasticorum superfluum, consequenter inferre solent, eos Jure naturali, ac Divino, ex motivo virtutis Justitiae teneri talia in pias causas expendere; ne alioquin alienum rapere, aut malè expendere convinctur. Alij vero, qui tale dominium Clericis admittunt, iterum in diversas abeunt sententias: imprimis enim nonnulli volunt cum Laymano lib. 4. tract. 2. cap. 3. num. 3. eos nihilominus ex virtute Justitiae obligari. Aliqui cum Lessio lib. 2. cap. 4. num. 47. & Soto, arbitrantur, eam obligationem procedere solum ex praeepto positivo Ecclesiae, passim in SS. Canonibus inculcato: cui sententiae favet Herincx loc. cit. num. 135. Quidam cum Fagnano in c. Si quis

Quo jure Beneficarij teneantur superflua in pias causas erogare? Referuntur diversae sententiae.

(a) Tract.
4. Dist. 6.
quæst. 4.

Sententia
probabilior.

sanò, n. 1. & seqq. de Peculio Clericor. asserunt, Beneficiarios teneri ex lege Charitatis redditus superfluos in pauperes erogare. Sed hanc sententiam reliqui admittunt duntaxat in casu, quo adsunt pauperes in extrema, vel gravi necessitate constituti: nam tunc equidem tenentur Clerici (imò & Sæculares) eisdem de superfluis subvenire ex præcepto Charitatis, non verò extra talem casum necessitatis, ut alibi (a) dictum.

34. Alij tandem, & quidem probabilius, asserunt cum cit. Lugone, num. 16, & seqq. dictam obligationem oriri ex virtute Religionis, & qualitate ipsorum bonorum, quæ sunt Res Dei, atque ex primæva Fundatorum intentione, per Ecclesiam ipsamque Beneficiarium in institutione, vel receptione Beneficij Ecclesiastici acceptata, cultui Divino specialiter deputata, ut proinde non nisi piè & religiosè expendi debeant. Ratio est; quia hujusmodi bona sunt specialiter oblata, & destinata ad cultum Divinum, unde & dicuntur *Res Dei*, *Vota Fidelium*, &c. eaque bona recipiunt Clerici Beneficij ab Ecclesia sub ista obligatione (hoc est, tanquam *Vota Fidelium*, & *Res Dei* &c.) per textus proximè allegatos: ergo hoc ipso tenentur Clerici ex motivo Religionis, ab Ecclesia & Fundatoribus intento, superflua in cultum Divinum, piæque causas expendere; atque aliter expendendo peccabunt contra virtutem Religionis, non minùs, ac hæres non adimplens vota realia defuncti. Nam & hujusmodi vota, supposita tamen defuncti voluntate, atque aditâ hæreditate, obligant hæredem ex virtute Religionis, cujusmodi obligatio est de Jure naturali & Divino.

Dicta obligatio est personalis Clericorum.

35. Notant tamen Doctores cum Lessio lib. 2. cap. 19. num. 48, quòd hujusmodi obligatio sit personalis Clericorum: hinc alij ab his accipientes, non amplius hoc jure tenentur. Nam quamvis Beneficiarius ille res merè Ecclesiasticas superfluas malè in causas profanas expenderit, nec non & peccaverit, valida tamen fuit dispositio ejus; cum habuerit dominium illorum bonorum, licèt cum onere personali, superflua in piæ causas expendendi.

Corollarium.

36. Ex dictis infertur cum D. Thoma *Quodlibeto 6. art. 12.* quòd Clerici talia bona, seu redditus merè Ecclesiasticos superfluos, in causas profanas impendentes, obligentur quidem ad agendas poenitentiam, non verò ad faciendam restitutionem. Ratio est: quia cum peccent, si malè expendant bona merè Ecclesiastica in res profanas, hinc tenentur agere poenitentiam de hoc

hoc suo peccato : restituere verò nihil tenentur, cum habuerint dominium talium bonorum.

37. Nec dicas. Si Clerici Beneficij habent dominium talium bonorum, ergo hoc ipso liberè de eis disponunt ; sicque non peccant illa expendendo etiam in causas profanas. Resp. enim negando consequentiam : quia, ut jam supra (b) dictum, (b) *Dist. Dominium est jus perfecte disponendi de re corporali, nisi lege prohibeatur.* 3. n. 4.

Solvitur in
stantia.

In proposito autem Clericis Beneficariis prohibitum est, tales redditus Ecclesiasticos in causas profanas expendere ; & quidem non solum Jure Canonico pluribus in locis, verum etiam Jure naturali & Divino, dum ex motivo virtutis Religionis jubentur bona Divino cultui specialiter destinata, Deoque oblata, non nisi ad dictum finem causasque pias expendere.

38. Veruntamen circa hoc advertendum, quòd notabilis summa, sufficiens ad constituendum peccatum mortale ratione superfluum bonorum Ecclesiasticorum in causas profanas expensorum, vocetur ea, non quæ furto sublata sufficeret ad peccatum mortale, sed quæ censeri potest pars aliquo modo notabilis respectu ipsorum reddituum superfluum Beneficij ; prout observat Lugo *loc. cit. n. 42.* Herincx *n. 134.* Molina, Cominch, & alij. Ratio diversitatis est ; quia Clerici habent dominium illorum bonorum, non sic fur in re furtiva. Deinde hic non versamur in materia Justitiæ, sicuti accidit in furto ; cum obligatio dandi superflua in pias causas, oriatur ex motivo duntaxat Religionis ; sicque satis sit ad vitandam gravem culpam, eadem taliter expendere, ut si non mathematicè, saltem moraliter quis ipsa piè & religiosè expendisse dici possit : quod salvatur, quamdiu notabilis dictorum reddituum pars malè non impenditur.

Quantitas
sufficiens ad
peccatum
mortale ra-
tione bono-
rum Eccle-
siasticorum
malè ex-
pensorum
quæ ?

39. Insuper præter detracta bona patrimonialia, industria, & parsimonialia, hic habenda est ratio personæ Clerici, & aliarum circumstantiarum. Nam quæ respectu inferioris Beneficij possent censeri superflua, non sunt talia respectu alterius in altiori gradu constituti ; & quæ cæteroquin malè impensa dici possent, concurrentibus certis circumstantijs talia non sunt : unde hæc prudenti, simulque pio judicio, discernenda veniunt.

Et quomo-
do compu-
tanda ?

40. Objicies majoris claritatis gratiã cum Navarro, & alijs, contra primam partem datæ Conclusionis. In c. Quia juxta 16. q. 1. dicitur : *Juxta Sanctorum Patrum traditionem novimus, res Ec-*

Objectiones
notabiles
solvuntur.

eclesie vota esse Fidelium, pretia peccatorum, & patrimonia pauperum, Insuper D. Augustinus, relatus c. Si peccatum. 12. q. 1. & rursus e. Quod autem. 16. q. 7. loquens de bonis Ecclesie, inquit: Non illa nostra sunt, sed pauperum, quorum procuracionem quodammodo gerimus, non proprietatem nobis usurpatione damnabili vendicamus, cum pluribus concordantijs: ergo si bona Ecclesie sunt res Dei, & patrimonia pauperum, & ipsi Clerici duntaxat eorum Dispensatores, & quodammodo Procuratores, non Proprietarij, hoc ipso non habent dominium ipsorum. Resp. negando consequentiam, & explicando dictas, atque alias consimiles autoritates.

Bona Ecclesiastica, quomodo dicantur res Dei,

41. Inprimis enim bona Ecclesiastica dicuntur *Res Dei*, quatenus cultui Divino specialiter sunt dedicata, & oblata à Fidelibus: non autem, quasi dominium eorum præcisè maneat penes Deum. Cum certum sit, eorum dominium transire in Ecclesiam, juxta illud c. Nulli. 12. q. 2. *Omne, quod Domino consecratur, sanctum sanctorum Domino est, & ad jus pertinet Sacerdotum.*

Item res seu patrimonia pauperum?

42. Deinde hujusmodi bona dicuntur *Res, seu patrimonia pauperum*: tum ex eo, quia collata fuerunt ad honestam sustentationem Ministrorum Ecclesie, qui ante erectionem Beneficiorum, & divisionem bonorum Ecclesiasticorum (de qua num. 30.) verè pauperes erant, & nihil proprii in particulari habebant. Tum etiam ea dicuntur bona sive patrimonia pauperum, non propriè & quoad dominium seu proprietatem, sed quoad debitum seu obligationem erogandi eadem pauperibus, in quantum necessariam & decentem sustentationem excedunt; prout explicat Fagnanus cap. Si quis sanè. n. 4. & 5. de Peculio Clericorum. Et quidem eiusmodi obligatio etiamnum habetur, non quidem ex debito Justitiæ, sed Religionis

Clerici, in quo sensu dicantur Dispensatores &c. bonorum Ecclesie?

43. Tandem Clerici dicuntur Dispensatores, & quodammodo Procuratores bonorum Ecclesie, alludendo ad tempora primitivæ Ecclesie, atque ante erectionem Beneficiorum, & divisionem bonorum Ecclesiasticorum, per Simplicium Papam primùm factam: nam antea Clerici erant pauperes, nihilque in particulari possidebant, sed eis per Episcopos bona Ecclesie, aliæque à Fidelibus oblata, opportunè dividebantur, prout habetur c. Episcopus, & c. Præcipimus 12. q. 1. & alibi. Quod si nonnullæ autoritates reperiantur, quæ videntur loqui de tempore post factam prædictam divisionem, eæ intelligendæ sunt de bonis ipsi duntaxat Ecclesie addictis, utitur à agris, vineis, aliisque possessionibus (nam horum Clerici Beneficarij etiam defacto sunt

sunt solum Administratores) non vero loquuntur de ipsorum redditibus: imò horum dominium acquirunt Clerici, sed cum onere superflua in pauperes erogandi, ut supra ostensum.

44. Num autem Clerici de bonis suis testari valeant, com-
modius dicitur *Tract. seq. Distinct. 3.* agendo de Testamentis, *Quest. 5.* ubi præsens materia amplius declaratur. An Clerici testari possint, remissive.

QUÆSTIO IV.

De Dominio Religiosorum.

45. **C**ONCL. I. Religiosi solemniter professi sunt in particulari penitus incapaces omnis dominij, ac juris rerum temporalium, ita ut nemo eorum quidquam suo nomine, seu tanquam proprium possit tenere. Ita certa, & communis omnium. Patet hoc imprimis ex c. *Cum ad Monasterium de Statu Monachorum*, ibi: *Nec estimet Abbas, quòd super habenda proprietate possit cum aliquo Monachorum dispensare: quia abdicatio proprietatis, sicut & custodia castitatis, adeò est annexa Regula Monachali, ut contra eam nec Summus Pontifex possit licentiam dare; & alibi. Concordat Concilium Trident. Sess. 25. cap. 2. de Regularibus*, plura circa hoc statuens.

46. Dicitur, *Religiosi solemniter professi*: quia Novitij retinent dominium bonorum suorum. Quinimò etiam illi, qui in Societate Jesu finito biennio probationis emittunt tria Vota substantialia, sed simplicia solum, Paupertatis, Castitatis & Obedientiæ, adhuc retinent dominium bonorum suorum per aliquod tempus à Superioribus præscribendum, quo faciant abdicacionem bonorum suorum; quamvis interim eo dominio licitè uti non possint sine consensu Superiorum, propter Votum simplex Paupertatis: prout patet ex Bulla Gregorij XIII. *Ascendente Domino*. 1584. edita, habeturque tom. 2. Bullarj Romani, *Constit. 89. dicti Pontificis*.

Religiosi solemniter professi sunt incapaces dominij rerum temporalium.

Quid de Novitijs, ac emittentibus Vota simplicia in Societate Jesu?

47. Additur etiam in Conclusionem, *bonorum temporalium*: quia jurium, & bonorum spiritualium, possunt Religiosi habere dominium, vel quasi dominium. Unde simplex Religiosus retinet jus honoris, ac famæ suæ, juxta D. Thomam 2. 2. q. 116. art. 7. ad 4. Item jus eligendi, præsentandi, confirmandi, absolvendi, suscipiendi alimenta de bonis communibus Monasterij, ac hujusmodi; adeò, ut etiam possit agere nomine proprio

Habent Religiosi quasi dominium bonorum spiritualium.